

Так, наче хто в повітрі походив
Й лопаткою — в усі кути — мастику.
Палеозой, що із-під тиші стука,
Й ламку, триповерхову лободу —

До шиби, аби скатом скинувсь дах,
І з п'ятьми ті, що в панцерах, — в атаку,
Й м'яке все — колючками — і жорстоке. —
То раптом ближчає, то далі геть бреде

У морок, світла кращу половину.
Як ампулі, що для переливання,
Предмети. Змарнували силу й кошти

І купками — подекуди — м'якуш тих,
Що — геть з реєстрів — через недорід.
Та в глибині, де лінія дерев,

На той бік — крізь усе буття — діра.